

реалното около него. Другарите му цениха способностите му, насърчаваха го и го обичаха. Декламираше и четеше с патос и сърдечно. Сам дълбока чувствителна натура, предаваше своята нежна душа на всичко, до което се докоснеше.

В края на първата учебна година или началото на втората /не си спомням добре/ по настояването на другарите си даде ми два стихотворения да ги прегледам. Не си спомням съдържанието им, но помня, че като ученически опити бяха добре издържани. Казах си мнението и го напътих как да работи и какво да чете. Често го виждах да взема живо участие в утрата и вечерниките, уреждани от училището, да декламира, да чете свои работи и дори и да свири, ако се не лъжа в тамбурашкия оркестър на училището.

След известно време ми поднесе да прегледам един "Марш на XXVI випуск", стихотворение, което ми направи добро впечатление по форма и съдържание. По-късно този "Марш", заедно със статията му "Спомени от миноносците" биде поместен в юбилейния сборник на училището по случай 50 години от съществуванието му. Доколкото знам, никой от предшествуващите 25 випуска на училището не притежаваше свой марш, написан от ученик.

В поменатата статия са поместени думи, които са характерни за начина, по който Вапцаров се отнасяше към своята работа. Той пише: ... в поправената от мен част /на някоя машина ме гледаше вълготената ми мисъл, вътре в клетките ѝ течеше моята кръв, в нея трептеше моя темперамент и когато тя се придвижваше с прецизната акуратност на планетите, в мене бликаше възторга на творчеството..."

В "Марша" пък, покрай държавно-патриотичните идеи, внушавани им в училището, трепти порива на "бурните, урагани души" на бъдащите моряци, на които в безпомощната борба със стихията съдбата ще бъде "безгробна смърт".